

آرامی یافتن در خداوند

«... ای کم ایمانان، چرا ترسان هستید؟...» (متی ۸: ۲۶)

همه در هنگام ترس، به صورت غریزی و ناخودآگاه نزد خدا فریاد برمی آوریم. لیکن خدا نیز این را حق خود می داند که از کسانی که او را صدا می زنند، انتظار توکلی خردمندانه داشته باشد. خدا انتظار دارد که فرزندان چنان توکل محکم و عمیقی به او داشته باشند، که دیگران هم بتوانند به آنها تکیه کنند. اما افسوس!

افسوس که ما تنها تا اندازه ای در اعتماد به خدا، به پیش می رویم و پس از آن به ویژگی بی ایمانی خود بازگشت می کنیم و آن هنگام است که وقتی به انتهای خط می رسیم، با ترس، خدا را صدا می زنیم. در آن زمان از سویی می پنداریم که خدا خوابیده است و از سویی دیگر تنها موجهایی را که به سمت ما سرازیر می شوند، می بینیم.

روزی عیسی شاگردان خود را این چنین سرزنش کرد: «ای کم ایمانان... باز شما درک نکردید». و امروز به سبب بی اعتمادی ما به او، همین سرزنش شامل حال ما می شود. در حالیکه می توانستیم با نگاه داشتن اعتماد مطلق خود به عیسی، قلب او را مملو از شادی نماییم.

در مقطعی از زندگی، همه چیز خوب و آرام به نظر می رسد. با توان انسانی خود سعی می کنیم تمامی امروز را به بهترین نحو ممکن به انجام برسانیم. اما با فرا رسیدن طوفان همه چیز عوض می گردد و آن زمان است

که ما می‌توانیم به درک صحیحی از تکیه‌گاه خود برسیم و ماهیت آن را بشناسیم. در آن زمان است که متوجه این مطلب می‌شویم که حقیقتاً تکیه‌گاه ما کیست. خدا یا انسان؟...

اگر ما یاد گرفته باشیم که خدا را با تمامی دل بپرستیم و پایه‌های ایمان خود را در او محکم کنیم، نه تنها مغلوب طوفانها نمی‌شویم، بلکه خواهیم دید که می‌توانیم بدون سر فرود آوردن، در مقابل آنها محکم بایستیم و مقاومت کنیم.

ما همواره در رابطه با تقدیس سخن گفته‌ایم. اما حال آن را چنین خلاصه می‌کنیم:

روند تقدیس حقیقی باید ما را به سمت آرامی یافتن در خداوند سوق دهد، به بیان دیگر تقدس حقیقی باید ما را کاملاً با خدا متحد کند و بدین صورت است که نه تنها در نظر خداوند بی‌عیب خواهیم بود بلکه موجبات شادی و رضامندی او را نیز فراهم خواهیم آورد.